



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: XY, narozené dne XY
státní příslušnost: Ukrajina

zastoupené JUDr. Matějem Šedivým, advokátem se
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalované: Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 4. 2021, čj. CPR-5100-3/ČJ-2021-930310-V243

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), uložila žalobkyni, občance Ukrajiny, správní vyhoštění rozhodnutím ze dne 8. 1. 2021, čj. KRPA-8797-14/ČJ-2021-000022-SV, podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie (EU), stanovil správní orgán I. stupně na 2 roky. Současně dle § 120a zákona o pobytu cizinců konstatoval, že se na cizince nevztahuje důvod znemožňující vycestování ve smyslu § 179 citovaného zákona. Dobu k vycestování stanovil žalobci na 20 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

2. O podaném odvolání žalobkyně rozhodla Police ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaná“) podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) rozhodnutím ze dne 9. 4. 2021, čj. CPR-5100-3/ČJ-2021-930310-V243 tak, že změnila část výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně týkající se stanovené doby k vycestování, a to tak, že doplnila, že uvedená doba k vycestování se vztahuje k území členských států Evropské unie (EU). Ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Žalobkyně se nyní podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

3. Žalobkyně v žalobě nepopřela správnost skutkových zjištění ohledně délky jejího neoprávněného pobytu na území ČR. Stanovenou délku správního vyhoštění (2 roky) však považuje žalobkyně za nepřiměřeně tvrdou, neboť správní vyhoštění jí bylo uloženo v délce 4x delší, než délka samotného nelegálního pobytu na území ČR (necelých 6 měsíců). Navíc, takto vyměřená délka správního vyhoštění dle žalobkyně převyšuje i aplikační praxi správního orgánu. Dle názoru žalobkyně nelze správní vyhoštění ukládat v libovolné výši, ale stanovená délka musí odpovídat požadavkům § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně proto tvrdí, že žalovaná se s těmito požadavky vypořádala nedostatečně.
4. Žalobkyně též namítla, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, které konkrétní skutečnosti žalobkyni natolik přitěžují, aby bylo nevyhnutelné ji sankcionovat zákazem vstupu na území ČR v takto dlouhé době.
5. Žalobkyně dále v žalobě uvedla, skutečnosti, které údajně zapříčinily, že se na území ČR nacházela neoprávněně právě ve vymezené době, a to zejména silný pocit strachu z pandemie nemocnění COVID-19 a opětovné vyhlášení nouzového stavu v ČR v souvislosti s opakovanou vlnou epidemie. Žalobkyně se přitom ke svému jednání doznala, vyjádřila lítost a plně se správním orgánem spolupracovala, přičemž se v jejím případě jednalo o první protiprávní jednání, kterého se na území ČR dopustila.
6. Žalobkyně navrhla, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil k novému projednání.
7. Žalovaná ve vyjádření k žalobě plně odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kde se k celé věci přezkoumatelným způsobem vyjádřila. Ve svém postupu nehledala žádné pochybení, proto navrhla, aby soud žalobu zamítl.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

8. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Věc přitom v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. projednal při jednání nařízeném na den 7. 6. 2021, neboť žalobkyně takové projednání věci výslovně požadovala.
9. Žalobkyně při jednání setrvala na své žalobě, žádné návrhy důkazů přitom neuplatňovala. Žalovaná se z jednání řádně omluvila přípisem ze dne 25. 5. 2021, přičemž nepožadovala odročení jednání na jiný termín a odkázala na své písemné stanovisko k věci.

10. Po zhodnocení žalobních bodů v souvislosti se skutečnostmi vyplývajícími ze správního spisu rozhodnými pro posouzení dané věci a po provedeném jednání soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
11. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobkyně byla dne 7. 1. 2021 kontrolována v Praze hlídkou cizinecké policie v rámci provádění pobytové kontroly se zaměřením na dodržování pobytového režimu cizinců. Kontrolou jejího cestovního pasu bylo zjištěno, že žalobkyně nemá žádné platné oprávnění k pobytu na území ČR. Poslední vstupní razítko do schengenského prostoru bylo ze dne 7. 3. 2020 (Maďarsko). Vzhledem k uvedenému vznikly pochybnosti o oprávněnosti jejím pobytu na území ČR.
12. Dne 8. 1. 2021 bylo s žalobkyní zahájeno správní řízení za účelem správního vyhoštění, a to pro porušení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Ze správního spisu soud dále zjistil, že správní orgán I. stupně v souvislosti se zahájením řízení o správním vyhoštění žalobkyni dne 8. 1. 2021 vyslechl za účasti ustanoveného tlumočníka. Z protokolu o tomto výsledku za přítomnosti tlumočníka do jazyka ukrajinského a zpět vyplynulo, že žalobkyně na území ČR přicestovala letecky z Dubaje přes Maďarsko přímo do ČR, kam dorazila dne 7. 3. 2020, od té doby zde pobývá nepřetržitě jako turistka. Přicestovala na biometrický pas, za několik dní se však zavřely hranice. Je si vědoma, že se na území ČR nachází neoprávněně, avšak nevycestovala, protože má staré rodiče, tak se tam (*v covidové době – pozn. soudu*) nechtěla vracet. Poté zjistila, že nemá doklady k vycestování. Žádné kroky k legalizaci svého pobytu neučinila. Adresu svého pobytu v ČR nezná, oficiálně zde hlášenou adresu místa pobytu nemá, nájemní smlouvu také ne. V ČR brigádně pracovala, smlouvy nemá.
13. Dále žalobkyně uvedla, že je svobodná, bezdětná, na území ČR nemá příbuzné ani nikoho, vůči komu by měla vyživovací povinnost nebo osobu v péči. Nesdílí ani společnou domácnost s občanem EU. Na Ukrajině má rodiče a bratra, před svým příjezdem do ČR s nimi pobývala ve společné domácnosti. V ČR nemá žádné vazby, nevlastní zde ani na Ukrajině žádný majetek. Zdravotní pojištění v ČR nemá, ale je zdravá nemocí netrpí, nebere žádné léky. Chce vycestovat do vlasti dobrovolně, peníze na pobyt i vycestování má, není jí známá žádná překážka ve vycestování, vrátí se za svou rodinou na Ukrajinu, s níž je v kontaktu. Ve vlasti jí nehrozí mučení, trest smrti ani nelidské zacházení a země jejího původu je pro ní bezpečnou zemí. V Maďarsku má podanou žádost o povolení k pobytu, avšak dosud o ní nebylo rozhodnuto. Všem otázkám rozuměla, nežádala žádného doplnění a protokol o výsledku vlastnoručně podepsala jako úplný a správný.
14. Správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 8. 1. 2021, neboť bylo prokázáno, že žalobkyně se od 17. 7. 2020 do 23. 11. 2020 nacházela na území ČR neoprávněně, a současně bylo zjištěno, že její vycestování do vlasti je možné. Správné vymezení doby neoprávněného pobytu žalobkyně bylo posléze předmětem jejího odvolání žalobkyně (viz níže). Správní orgán I. stupně se zabýval též nepřiměřeností dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně, přičemž na základě hledisek dovozených judikaturou Evropského soudu pro lidská práva (ESLP) a Nejvyšším správním soudem (NSS), a dále jednoznačně specifikovaných důvodů dospěl k závěru, že tomu tak není. K uložené době, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států EU, správní orgán I. stupně na str. 3 až 6 uvedl, že ji v rámci daného zákonného rozmezí (do 5 let) ukládá v dolní hranici zákonného rozmezí a v dané výši s ohledem na závažnost jednání žalobkyně, kdy žalobkyně na území ČR setrvala bez platného oprávnění k pobytu.

15. Správní orgán I. stupně při posuzování věci žalobkyně vycházel zejména z výsledků šetření v evidencích Policie ČR, výsledku AFIS, z úředních záznamů založených ve spisu, zejména z úředního záznamu o zajištění žalobkyně ze dne 7. 1. 2021, a z úředního záznamu hlídky cizinecké policie ze dne 7. 1. 2021, a z dalšího spisového materiálu vedeného ve věci žalobkyně pod čj. KRPA-8797/ČJ-2021-000022-SV.
16. Žalovaná poté v napadeném rozhodnutí po jednoznačném vymezení doby neoprávněného pobytu žalobkyně na území ČR od 17. 7. 2020 do 8. 1. 2020, tj. od uplynutí dodatečné lhůty poskytnuté státem všem cizincům, kterým v průběhu nouzového stavu skončila platnost pobytového oprávnění v ČR, do jejího zadržení hlídkou cizinecké policie, při nezměněných právních závěrech korigovala pouze výrok stanovující počátek doby k vycestování, který doplnila o slova „z území členských států Evropské unie“, kdy nově tento výrok zní: *„Současně se podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 sb., stanoví doba k vycestování z území členských států Evropské unie v délce 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí“*. Tato změna není pro toto řízení s ohledem na vymezení žalobních bodů nijak významná. K odůvodnění celkové doby vyhoštění pak žalovaná na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí uvedla, že správní orgán I. stupně stanovil dobu správního vyhoštění v délce 2 let, žalovaná přitom shledala odůvodnění délky jako dostatečné, srozumitelné a přesvědčivé, přičemž byl zohledněn charakter a délka porušení právních předpisů, a dále i skutečnost, že žalobkyně se správním orgánem I. stupně spolupracovala.
17. Soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy.
18. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona o pobytu cizinců [p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
19. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců [p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
20. Na základě prokázaného skutkového stavu dospěl soud k níže popsaným právním závěrům.
21. Mezi účastníky řízení je nesporné, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně, a to v období od 12. 12. 2019 do 5. 11. 2020, tj. ode dne, kdy mu skončil oprávněný pobyt na základě bezvízového styku do dne, kdy byl kontrolován hlídkou cizinecké policie. Důvodem vydání obou rozhodnutí v řízení o správním vyhoštění byl tedy neoprávněný pobyt žalobce na území ČR v uvedeném období.
22. Žalobkyně namítla pouze nepřiměřenost délky uloženého správního vyhoštění, neboť ve vztahu k délce jejího neoprávněného pobytu byla stanovena v délce čtyřikrát delší, a z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, které skutečnosti žalobkyni natolik přitížily, že bylo nutné jí uložit správní vyhoštění v délce až dvou let.

23. Soud se s touto námitkou žalobkyně však nemohl ztotožnit. S ohledem na znění § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců je především nutno zdůraznit, že aplikace tohoto ustanovení nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V daném případě není sporu o tom, že se žalobkyně vytýkaného jednání dopustila a v žalobě ani nenamítla opak. Podstatné v této věci tak je, že byly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění, neboť žalobkyně pobývala na území ČR ve výše specifikované době, tj. od 17. 7. 2020 do 8. 1. 2021 nelegálně, uvedené skutečnosti byly nezpochybnitelně prokázány a doloženy, a proto správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobkyně.
24. Samotná délka správního vyhoštění, jejíž nepřiměřenost žalobkyně v žalobě namítá, správnímu uvážení správního orgánu naopak podléhá, a správní orgán je povinen ji stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou vymezeny meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení se pak v podstatě omezuje jen na to, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu - NSS - ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS).
25. Z odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že se otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně (§ 174a), včetně délky uloženého opatření správního vyhoštění přezkoumatelným způsobem zabývaly. K tomu je nutno poukázat na to, že není povinností správního orgánu vyjadřovat ke všem kritériím uvedeným v § 174a, zejména pokud ani nejsou klíčové z hlediska rozhodovacích důvodů. Soud v této souvislosti odkazuje zejména na rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2014, čj. 8 As 109/2013-34, jehož právní věta zní: *„Ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o správním vyhoštění cizince. Správní orgán však nemusí v rozhodnutí výslovně vyjmenovat všech 11 tam uvedených kritérií a předjímat u některých případný dopad na rozhodnutí. Pokud například věk cizince nedává jakýkoli důvod považovat správní rozhodnutí z tohoto důvodu za specifické a takový důvod neplyne ani z průběhu řízení, není správní rozhodnutí nezákonné jenom proto, že správní orgán výslovně neuvedl, že ke kritériu věku nebylo zjištěno nic rozhodného. Obdobně je tomu u kritéria zdravotního stavu cizince.“* V dané věci, stejně jako i v nyní posuzované věci, totiž cizinec žádné skutečnosti, které by mohly být podstatné pro zásah do soukromého a rodinného života, netvrdil a ani ze spisu nevyplývaly.
26. Délka správního vyhoštění byla stanovena na dva roky. Zákon v § 119 odst. 1 písm. b) vymezuje délku možného vyhoštění *až na 5 let*, čili žalobkyni bylo uloženo správní vyhoštění v dolní polovině vymezeného rozmezí. Důvody uložení správního vyhoštění v této délce rozvedl správní orgán I. stupně na str. 6 ve druhém odstavci svého rozhodnutí, konkrétně zohlednil, že žalobkyně po celou dobu řízení se správním orgánem spolupracovala a vypovídala. Na druhou stranu však dodal, že uložená doba správního vyhoštění je adekvátní s ohledem na aktuálnost a závažnost protiprávního jednání žalobkyně. K závažnosti jednání žalobkyně se správní orgán I. stupně vyjádřil na str. 4, svého rozhodnutí, kde zopakoval délku neoprávněného pobytu žalobkyně v ČR, kdy její protiprávní jednání bylo zjištěno vlastní činností cizinecké policie. Žalovaná se se stanovenou délkou správního vyhoštění ztotožnila. Na str. 5 a 6 svého rozhodnutí uvedla,

že délka správního vyhoštění byla uložena v dolní hranici zákonného rozmezí. Odůvodnění délky správního vyhoštění správním orgánem I. stupně shledala žalovaná dostatečným, srozumitelným a přesvědčivým, kdy správní orgán zohlednil charakter a délku porušení právních předpisů, přičemž ve prospěch žalobkyně bylo zohledněno, že se správním orgánem po celou dobu spolupracovala. Tvrzenou nevědomost žalobkyně o tom, že se na území ČR nachází neoprávněně, však žalovaná hodnotila s odkazem na judikaturu NSS jako bezvýznamnou, neboť pro aplikaci § 119 zákona o pobytu cizinců je nepodstatné, jaké okolnosti vedly k jeho porušení. K tomu žalovaná doplnila, že zavinění není předmětem zkoumání v případě naplnění podmínek pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, tj. zavinění se vůbec nevyžaduje. V této souvislosti však soud doplňuje, že toto tvrzení žalobkyně je v přímém rozporu s tím, co uvedla v protokolu o jejím výsledku ze dne 8. 1. 2021. V něm výslovně na str. 4 uvedla, že si je vědoma svého neoprávněného pobytu, a dále uvedla, že se nechtěla vracet za svými rodiči, kteří jsou starší, ale pak zjistila, že již nemá doklady k vycestování.

27. Takto odůvodněné uložení správního vyhoštění je naprosto dostačující a v souladu se zákonem. Soud se s uvedeným posouzením věci ztotožnil a odkazuje na něj. Soud přitom v dané věci ani neshledal, že by žalovaná překročila meze správního uvážení nebo že by je zneužila.
28. K obecně formulovanému tvrzení žalobkyně, že jí mělo být uloženo správní vyhoštění nepřesahující 1 rok, soud rovněž obecným způsobem musí konstatovat, že z jeho úřední činnosti je mu známo, že stejná nebo obdobná délka správního vyhoštění za stejnou skutkovou podstatu (*a to i po zohlednění změny právní úpravy, kdy dotčená skutková podstata byla s účinností do 30. 7. 2019 upravena v § 119 odst. 1 písm. c) s horní hranicí 3 let – pozn. soudu*) je cizincům ukládána i za mnohem kratší nezákonný pobyt na území ČR, a to dokonce i v řádu hodin (viz např. rozsudky zdejšího soudu sp. zn. 2 A 5/2021, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt v délce jednoho dne, sp. zn. 2 A 64/2020, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce dvou let za neoprávněný pobyt v délce 3 měsíců, či sp. zn. 2 A 80/2020, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce 1 roku za neoprávněný pobyt v délce jednoho měsíce, a mnohé další; soud pro úplnost poznamenává, že v těchto věcech došlo k zamítnutí žaloby).
29. Soud dále neoslyšel argumentaci žalobkyně týkající se jejího strachu z onemocnění COVID-19, kterou vysvětlovala nečinění kroků k legalizaci svého pobytu na území ČR. Soud v tomto ohledu nijak nepopírá, že situace vzniklá v důsledku pandemie onemocnění COVID-19 je pro všechny obyvatele zcela nová a v mnohých případech mohla vyvolat pocity strachu, zmatení či deprese. Soud proto nijak nevyvrací tvrzení žalobkyně, že subjektivně mohla takové pocity prožívat. Avšak toto tvrzení samo o sobě bez jakékoliv další konkretizace nemůže zvrátit skutečnost, že žalobkyně se na území ČR vědomě zdržovala bez oprávnění k pobytu a byla si tak vědoma, že je její povinností si svůj pobyt na území úředně vyřešit, přičemž k tomu měla dostatečně dlouhou dobu, a to i v období, kdy pandemie (nebo její první vlna) polevovala, tj. v létě 2020. Pokud žalobkyně tvrdila, že se neorientovala v právní úpravě, nebylo zjištěno, že by se o to alespoň pokusila, přitom příslušné informace byly veřejně a dálkově dostupné na internetových stránkách ministerstva zdravotnictví i ministerstva vnitra. Žalobkyně přitom sama výslovně v průběhu jejího výsledku uvedla, že nepodnikla žádné kroky k legalizaci svého pobytu v ČR. Dále bylo správními orgány zjištěno, že v ČR pracovala, aniž by zde měla jakékoliv povolení k zaměstnání, přičemž v této činnosti jí žádný strach z pandemie již nebránil.

Soud proto nemohl bez dalšího akceptovat vysvětlení žalobkyně zdůvodněné nastalou, byť pro všechny neočekávanou, situací spojenou s opatřeními kvůli onemocnění COVID-19, v její prospěch.

IV. Závěr a náklady řízení

30. Soud s ohledem na vypořádání žalobních námitek neshledal žalobu jako důvodnou, a proto ji podle 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalované žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v záložce Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 7. června 2021

Mgr. Darina Michorová v. r.
samosoudkyně